

103

הדבר הכי חזק שאני זוכרת מהצהריים ההוא זאת העייפות המחרידה שלי. כמעט לא ישנתי באותו לילה, באשמתי. קראנו, מירי אחותי ואני, ספר שמן ומרתק ביחד. מנהג ישן נלוז.

אחר כך שרדתי בסמינר בקושי רב עד שלוש. היה כפור אימים. כל הדרך קיוויתי למרק עדשים. מעוך, חם, מנחם. במקרה הכי גרוע הייתי מוכנה להסתפק אפילו בכוס תה. משהו רותח לפני שאני צוללת לשינה.

נשפתי אדים קרים, גשם טפטף על השערות שלי. לא לקחתי מעיל היום. סתם. טסתי מהבית בטעות רק עם סוודר, אמא יצאה מוקדם הבוקר ולא היה מי שיזכיר לי כמה קר.

התקרבותי לעלייה הנוראית שמובילה לרחוב שלנו. טיפסתי במדרכה באין כוח. חולמת על מצקת ופתיתי גבינה צהובה נמסים. שקדי מרק. מעלית אוטומטית שתנחית אותי היישר למיטה.

רכב קטן ואפור עם לוגו של חברת השכרה טיפס בקלילות את הכביש, האט ונעצר לידי. הסתובבתי תוהה.

החלון השחור שבחלק האחורי נפתח, אישה במטפחת בהירה קראה לי דרכו. "סליחה, ילדה, את יכולה לעזור לנו רגע?"

היא הייתה אישה קטנה, חביבה. עשרות כמוה צעדו ברחובות באותו זמן, לא הייתה לי שום סיבה לחשוד בה. לידה ישב תינוק קטן בסלקל, מכוסה כמעט עד האף.

"שכונת גבעת משה, את מכירה?" היא פתחה לרווחה את הדלת, הראתה לי את הכתובת.

הייתי אמורה כנראה להבין כבר בשלב הזה שמשו לא בסדר. למה צריך לפתוח את כל הדלת, אפילו אילמים יכולים היו להוציא את הדף דרך החלון הקטן.

אבל היה לי קר, והייתי עייפה. וקפואה. וטיפשה.

"זה ממש קרוב, אתם צריכים בסך הכול לנסוע ימינה ומשם לפנות", הכנסתי חצי ראש פנימה.

"איפה ימינה", היא התבלבלה.

"הרחובות האלה מסובכים זוועה", בעלה האוחז בהגה התלונן.

"לאיפה את צריכה להגיע?" היא ביררה. "אנחנו יכולים לקדם אותך ותכווני אותנו בינתיים".

אמרתי לה את הכתובת, רחוב וחצי מכאן. "תעלי", היא הציעה לי. התבוננתי בעלייה המפרכת שעוד חיכתה לי, הרכב האפור נראה היה לי מענה מושלם לתפילותיי.

אני לא ילדה קטנה, יודעת שלא נוסעים עם זרים. אף פעם לא הכינו אותי לזרות במטפחת ירוקה בדיוק כמו של אמא שלי ותינוק מתוק,

מתולתל, שחיך אלי כשהתיישבתי ליד כסא הבטיחות שלו וחגרתי כמו ילדה טובה. החזרתי לו חיך, גרגרתי אליו בלי להתכוון.

הרכב פנה שמאלה במפתיע, דהר לכיוון הלא נכון.

קפאתי לרגע. "לגבעת משה צריך לפנות ימינה", אמרתי לה מהר. בקול. הרחובות המוכרים נעלמו מאחורינו בינתיים, שיעצור כבר.

"השטח כבר לא נקי, אני שובר סיבוב", הנהג אמר בחופזה. העיף מבט מאוים על הרחוב שמאחורינו. "תסבירי לה".

"אני רוצה להסביר לך מה קורה", האישה חייכה אלי חיוך מתוח. הרכב ביצע פנייה חדה כאילו מישהו רודף אחריו. "ההורים שלך יודעים שאת כאן איתנו, הכול מתואם".

"אני לא מבינה", קור זרם לי בעורף.

"יש בעיה רצינית. את לא יכולה להגיע הביתה עכשיו, אנחנו לוקחים אותך בעזרת השם למקום מבטחים", היא הסבירה בפשטות בהירה. כאילו כל יום הם מניידים נערות שלא יכולות להגיע הביתה לאנשהו עלום.

התינוק פרץ בבכי פתאומי, היא הוציאה לו בקבוק מחומם אבל לא הורידה ממני עיניים. היא הייתה עדינה, התנועות שלה היו מלאות רוך. לא היה שום סיכוי בעולם שהיא תחטוף אותי, אבל זה מה שהיא עשתה!

"תני לי לרדת, זאת לא הדרך לבית שלי!" קרקרתי.

פתחתי את נעילת החגורה בבת אחת, משכתי מבועתת את הידית, שוכחת לקחת בחשבון שאני עלולה להיזרק מרכב נוסע.

חיי ניצלו, הדלת הייתה נעולה מבפנים.

"תפתחו לי, תעצרו", צעקתי.

אף אחד לא יכול היה לראות אותי מבעד לחלונות השחורים של הרכב.
אף אחד לא יכול היה לשמוע אותי. הכול היה סגור, אני הייתי לכודה.

"הצילו...וואוו!", אף פעם לא ידעתי שיש לי מיתרי קול שמסוגלים להפיק צעקות. לא כאלה.

“דסי, אל תעשי שטויות”, היא הניחה יד רכה על הכתף שלי. נראתה כמו דודה או שכנה טובה אם לא הסיטואציה הלא הגיונית הזאת. “אני רוצה להסביר לך, אנחנו מתכוונים לטובתך, את חייבת להתרחק מהבית שלך עכשיו”.

”איך את יודעת איך קוראים לי?” התנשמתי. לא ידעתי אם להאמין לה או להמשיך לצעוק.

“אני יודעת גם שקמת מאוחר הבוקר כי קראת עם אחותך בספר בלילה, ולחברה הכי טובה שלך קוראים מינדי”, היא הממה אותי בשפע של מידע. “ההורים שלך סיפרו לנו את כל זה כדי שתדעי שהם אלה ששלחו אותנו. יש לי גם מכתב שאמא שלך כתבה”.

לא האמנתי לה. שלחתי יד רועדת. הרכב עבר את היציאה מהעיר
בינתיים. אם לא עכשיו אז אף פעם, אבל הכתב של אמא שלי.

ד"ר יקרה שלי, האותיות שלה רעדו. מה קרה, ריבון של עולם. מה קרה. את חייגת לפנים מבית זכרון, יש אנשים זקנים שישלחו לך. פס וסבירא לך פירא. את השבתי גל"ט. אמא.

כולם יודעים שגם זו לטובה. אני מכירה רק משפחה אחת שהקוד שלה הוא גזלט, ככה בפתח שווא פתח, וכולם צועקים אותו ביחד כשהחלב נשפך או המכסה של הסיר החדש מתנפץ.

אני יכולה לחשוב שמישהו זייף את הכתב של אמא שלי ולכן הוא נראה רועד. אבל איך אותו אחד יכול היה לדעת את הקוד המשפחתי שלנו. השם, אני לא יודעת מה אני צריכה לעשות, לתת בהם אמון או לא?

"תעזבי אותי, תני לי לצאת", בכיתי. היא הייתה אישה נורמלית כל כך, לא האמנתי שזה יכול להיות. הם ערבים מחופשים? מה הם רוצים לעשות לי?

"תעשי טובה לעצמך ולנו ותשתקי", היא ביקשה. "ראית מה אמא שלך כתבה, נכון?"

"זאת לא היא, זה מזויף". התינוק זרק את הבקבוק וצרח.

אני יכולה לנסות להגיע להגה, מה זה יעזור. אני לא יודעת לעצור או לנווט, נמות כולנו בתאונה. ניידת הייתה לפנינו באורות מהבהבים, הלוואי יכולתי לגרום להם לשים לב אלי.

"תרגיעי אותה", הנהג סינן.

"אין עם מי לדבר", היא נענעה ראש המום. "אנחנו מסכנים את עצמנו בשבילה, לדעתי לשווא. בקצב הזה יעלו עלינו עוד לפני שנגיע לנתב"ג".

הם מתכוונים להבריא אותי מהארץ? הקור חדר לי לעצמות בבת אחת. מזכיר את הסוודר הרטוב שלי, העייפות שכבר לא הרגשתי. הם לא יכולים! יש שם המון אנשים. אני אצרח ואשתללל, יעזרו לי.

"אני רוצה להסביר לך", האישה ניסתה שוב. "אנחנו צריכים את שיתוף הפעולה שלך. אנחנו נוסעים עכשיו לנמל התעופה לוד".

"הייתם צריכים את גבעת משה, לא?" מצאתי בעצמי חוצפה.

"היינו צריכים להציל אותך", היא הסתכלה ישר בעיני. "המטרה היחידה שלנו היא לעזור לך ולהורים שלך, הרי ראית את הדף..."

"הם היו מתקשרים אלי, לא ככה", קטעתי אותה.

"הם לא יכלו", היא אמרה בעצב. הרים יפהפיים חלפו על פנינו ביעף, עדר כבשים ורועה ערבי. עצי זית. עוד מעט נגיע, הלוואי, למקום מיושב יותר. אני אוכל לברוח.

"מה שלא יודעים אי אפשר לספר", בעלה זרק מעם ההגה. "יש לכם עוד ילדים בבית, רחמנות עליהם ועל ההורים שלך. חקירות שב"כ הן לא דבר שאנשים נורמטיביים מסוגלים להתמודד איתו".

"הם כמובן יודעים שמברחים אותך", היא הסבירה לי רכות. התינוק נרדם בינתיים, שמוט חסר דאגה בסלקל שלו. "הם לא יודעים מי עוזר לך ולכן לוקחים אותך. אנחנו רוצים לחסוך מהם את זה".

"לחסוך מהם לדעת איפה אני, זה באמת יועיל להם", מלמלתי מרירה.

"במקרה שלנו כן", היא הנהנה בעוגמה. "אנחנו מתקרבים, דסי. אוכל לבקש את שיתוף הפעולה שלך? הוא קריטי. בשבילך".

2

103

"למה שאשתך איתך פעולה?" רעדתי. הכול היה נשמע לא הגיוני. למה שאישה עם תינוק תרצה לחטוף אותי פתאום. איך היא יודעת עלי דברים, אולי הם ביררו עלי קודם. למה דווקא עלי.

"יש לך עוד אפשרות, להיעצר בשעה הקרובה", היא הסבירה בפשטות. "בטח קראת בעיתונים שחקירות שב"כ הן כיף עצום, נכון?"

קראתי על עתירות נגד 'שיטת הטלטולים'. כן. גם בלי להיכנס לפרטים זה לא עשה יותר מדי חשק. אבל מה הקשר אלי.

"שלחו אותנו כדי לעזור לך לברוח עד שיצליחו להוכיח שאת חפה מפשע במקום לעבור את כל הסבל הזה. אם את רוצה אחרת, בבקשה".

הרכב האט, קרטע אל שול הדרך. קליק קטן נשמע כשהנהג פתח את הנעילה האוטומטית.

יכולתי לברוח משם, משום מקום אל שום מקום. לפלס את דרכי לבד בין עדרי הכבשים שראיתי קודם והרועה האדיב שלהם. ישבתי מבועתת ולא העזתי לזוז.

לא ידעתי איך הם לקחו את הסיכון הזה על עצמם. רק חודשים אחר כך הבנתי שהם למדו את הפרופיל הפסיכולוגי שלי בעל פה, היה להם ברור למעלה מכל ספק שלא אעז לצאת.

”מה החלטת?” היא דחקה בי.

כמה מתאים לי לשבת קפואה ולא לעזור לעצמי בשום צורה. מירי אחותי ודאי כבר הייתה מוצאת דרך להיחלץ מכאן.

”תסבירי לי שוב למה ח... לקחתם אותי לכאן”, מלמלתי מובסת. הרכב התניע שוב.

”שמעת קודם שבעלי חתך בפתאומיות כי הוא פחד שיש כבר מעקב?” הנהנתי קלושות.

”עוד זמן קצר אמורים לדפוק בבית הורייך שוטרים עם צו מעצר בשבילך. אם לא היינו ממלטים אותך בזמן היית כבר בדרך למתקן באשקלון עוד מעט.”

???

”המקום שבו הם חוקרים את החשודים”, היא הסבירה לסימני השאלה שלי.

”אבל מה פתאום לעצור אותי?” נפלתי בדרך מרוב עייפות, קרסתי על ספסל. נרדמתי. אני חולמת חלום בלהה. זאת האפשרות היחידה למחזה הבלתי אפשרי הזה. ”אני לא עשיתי שום דבר.”

”איך אומרים? את זה כבר תגידי לחוקרים...” היא צחקה. ”ברור לי שאת לא באמת פושעת, אבל מבחינת השב”כ את מבוקשת עכשיו.”

השב"כ! אני! האסימון הלך והידרדר במוחי. "למה???" הגרון שלי צרב.

"אני לא יודעת", היא הממה אותי. "פנו אלי אנשים שאני מכירה אישית וסומכת עליהם במאה אחוז", היא ליטפה את התינוק שלה. "התגייסתי מתוך ידיעה ברורה שאני שותפה למשהו טוב ומצילה נערה מסיוט שיכול להרוס לה את החיים. אין לי מושג יותר מזה, הכלל הוא שמה שאתה לא יודע אתה לא יכול לפלוט אחר כך בחקירה".

שפת הגוף שלה נשמעה אמינה לגמרי, זה היה מבלבל. "אני מבינה", נימוסי הטובים מלמלו.

"טוב, כמובן שאת לא יכולה להיות בטוחה בלי לשמוע בעצמך..." היא גנחה. "אין לך ברירה אלא להאמין לי".

אם היא באמת התכוונה לטוב יכולתי להבין את העצבים שלה, באמת מתסכל כשאין לה דרך להוכיח שהיא באמת מי שהיא מתיימרת להיות.

"עשיתי הכול כדי להבהיר לך שאנחנו מתואמים עם ההורים שלך", היא סיימה בקול ענות חלושה. "הסברים אני מקווה שייתנו לך אחר כך".

רק מקווה?

"לאן אנחנו נוסעים", רעדתי. כאב לי הראש, העייפות פעמה בי. הסוודר הרטוב שלי, המעיל שלא היה לי.

"תדליק חימום", היא ביקשה. "כמו שאמרתי לך, כרגע לנתב"ג".

"ומה שם? לאן?"

"אני לא יודעת", היא ציינה. "אנחנו אמורים להיות שם עוד רבע שעה, תקבלי הוראות במקום. תשמידי את הפתק של אמא שלך בינתיים".

לא הייתה לי ברירה אלא לתת בה אמון כרגע. לא היו אפשרויות טובות יותר. קרעתי אותיות אהובות לפיסות מיליטריות, נתתי לרוח לקחת

אותן ממני למרחק. נשכתי שפתיים חזק כשהכביש נדרס מאחורי הגלגלים, לוקח אותי. לא יודעת לאן.

פעם ראשונה לא חגיגית בנתב"ג. בעצם היינו שם לפני שנתיים, נסענו לראות המראות ונחיתות של מטוסים. לא זוכרת הרבה מאז, רק שזה מקום המוני מאוד. עד חנק.

"עוד אין צו איסור יציאה", היא התעדכנה, בישרה לי. "הם כנראה דופקים ממש עכשיו. יש לנו כמה דקות אבל לא יותר מזה, גם להם ברור שהדבר הכי הגיוני שאנחנו אמורים לעשות הוא להבריא אותך מהארץ".

להבריא אותי מהארץ! מה יחכה לי שם? מתי אראה שוב את המשפחה שלי?

ללכת עם האנשים שאולי חטפו אותי ואולי מצילים אותי? לתת בהם אמון?

כמה קל לנצל תמימות של נערה כמוני, לספר לה סיפורי בדים ולקחת אותה לתמיד.

"אני לא יכולה להמשיך בלי להיות בטוחה שאתם דוברי אמת", עצרתי. ידעתי שזה מה שאני צריכה לעשות.

"את חכמה וצודקת", היא הסכימה איתי. "זה נכון מצידך שאת זהירה. רק שאני לא יודעת איך לשכנע אותך יותר מהמכתב... חכי רגע, רוצה להתקשר לשכנים?"

רציתי. היא אמרה שהטלפון אנונימי והיא תזרוק אותו עוד מעט. חייגתי אני מהזיכרון את המספר, הפעלתי את הרמקול. היא דיברה.

היה יום קר וארוך ונעמי חזרה מהסמינר עייפה. גילתה שהבאים לפניה כילו את כל האוכל בסירים, כילתה בהם את זעמה. טיגנה לעצמה חביתה בינתיים.

לפחות הקטנים יצאו לשחק עם השכנים והמטבח היה שקט, היא משכה עיתון גדול והתכוונה לשקוע בו. רעש גדול נשמע מהדלת ומאיר ובתי פרצו בבת אחת פנימה.

"מה קרה?" היא גנחה. גמרתם לי את השניצלים, תנו לפחות לאכול חביתה בשקט.

"יש אנשים רגילים שדפקו בדלת של זלצמן ופתאום אמרו שהם שוטרים", המילים שלהם התערבבו אחת בשנייה. "אמא של שושן אמרה שכל הילדים ייכנסו הביתה".

לרגע אחד, קצר ומפחיד, המטבח השחיר מול עיניה. "מה הם רוצים?" היא רעדה. אבא של דסי ראש כוילל, אמא שלה מורה. מה יכולים לרצות מאנשים טובים כאלה. מסכנה דסי, היא בטח בלחץ נוראי.

"הם רצו את הדסה זלצמן", מאיר התרגש. "שמעתי לפני ששושן העיפה אותנו הביתה".

את דסי??? השכנה שלה. החברה שלה. זה לא יכול להיות.

בתי פתחה סדק והציצה החוצה, רעש גדול פרץ מהמדרגות. "היא לא בבית, אמרנו לכם שהיא לא בבית. לא חזרה מהסמינר, לא יודעת איפה היא", קולה הרועד של פנינה זלצמן כווה את האוזניים של נעמי.

"מה המהפכה הזאת, מי הרשה לכם להיכנס", רבקה שיינפלד צרחה על השוטרים, איימה עליהם במקל ההליכה שלה. "את כל הבית הפכתם להם. ככה לקחת ילדות. מה זה, גרמניה פה?"

נעמי הכריחה את עצמה לסגור את הסדק, לא הצליחה. רעדה בכל הגוף. לתוך המהומה הזאת התפרץ הטלפון, מספר חסוי שביקש אותה.

קול לא מוכר שאל אם היא יכולה לדפוק אצל השכנים זלצמן, לקרוא לדסי שלהם. מוזרים האנשים, למה לא מתקשרים לזלצמן ישירות.

המהומה במדרגות יצאה מכלל שליטה, עוד רגע הם יעצרו את רבקה שיינפלד. הם לא נורמליים, היא אישה זקנה. תמיד היא צועקת, שמישהו יסביר להם את זה. שכנות ניסו להרגיע, השוטרים נראו המומים ממה שהתרחש סביבם. נראה שהם לא קלטו איך אמור להיראות בניין חרדי בשעות צהריים.

"דסי זלצמן לא יכולה עכשיו", היא קרקרה לפומית הטלפון. "לא, לא יודעת מתי היא תחזור. בתי, אל תצאי החוצה. שקודם הם ילכו".

"בגלל המשטרה היא לא יכולה?" הקול הזר שאל.

"מה... איך את יודעת?" היא נדהמה באוזני השפופרת. "מה..."

ענה לה צליל ניתוק.

3

103

הקול המבועת של נעמי שכנע אותי לרגע. רק לרגע. החוטפים עלומי המטרה שלי עדיין יכולים היו לביים גם שוטרים מתחזים שינקשו על דלת הבית שלי ויפחידו את כל השכנים.

הפרטים מסתדרים מדי טוב. אם מישהו הצליח גם לזייף מכתב של אמא שלי, גם לזייף שוטרים. גם לחטוף אותי. חוששת שאין לי ברירה אלא להיכנע.

אני רק בת שמונה עשרה, לא במיוחד אמיצה או בעלת יוזמה אם נדבר על זה בכנות. לא באמת יכולה להתמודד עם רשת הזייפנים המתוחכמת הזאת והתינוק המתולתל שלה. ממתי לתינוקות של פושעים יש תלתלים.

“אנחנו צריכים לעזוב עכשיו, לפני שניכנס לטווח של המצלמות”, האולי-זייפנית אולי-מצילה שלי הודיעה. “מכאן והלאה את ממשיכה

ברגל. תתקדמי לטרמינל ותיכנסי לחדרי השירות. את זוכרת אותם מהטיול המשפחתי שלכם, נכון?"

עוד נקודה לטובתה.

"נטרלו שם את המצלמות כדי להרוויח עוד קצת זמן. עוד שתי דקות תחכה לך שקית עם בגדים אחרים בתא הכי ימני. תלבשי אותם, את תיק הסמינר ואת התלבושת תכניסי לשקית. בחוץ כבר יסבירו לך מה לעשות".

"מה..."

היא פתחה את הדלת, דחפה אותי קלות. יצאתי. הלב שלי דפק בחוזקה. אם הם באמת מי שהם טוענים שהם, הם לוקחים על עצמם סיכון גדול מדי. היא כן יכלה להגיד לי עוד מילה.

אפילו לא נופפה לי לפני שהרכב נעלם. השאירה אותי מתנוודדת, אנשים לצידי מיהרו. הלכתי אחריהם בצעדים לא בטוחים.

יכולתי לגשת למודיעין, לספר מי אני. להסגיר את עצמי בעצם.

יכולתי לבקש טלפון ולהתקשר הביתה.

היא אמרה שלא אעז. שזה מסוכן לכולנו, השיחות של ההורים שלי מוקלטות עכשיו.

היא אמרה שאני צריכה למחר מאוד לפני שהתיאור שלי יופץ בכל שדה התעופה ויעצרו אותי מיד.

הרגליים שלי רעדו. השם, אני לא בנויה לדברים האלה. מה אני צריכה לעשות עכשיו? תוביל אותי בדרך הנכונה. בבקשה.

נזכרתי בפנים הטובות, העדינות, של האישה שהביאה אותי לכאן. אין לי ברירה אלא לסמוך על האינטואיציה שלי ולהחליט שאני הולכת לפי ההוראות שלה.

כלאתי גיחוך מר. מירי אחותי צוחקת עלי תמיד שאפילו ארנק אני לא יכולה לקנות בלי אמא, בטח שלא חולצה רחמנא ליצלן. "קצת עצמאות", היא סונטת בי. "תהיי בכורה".

עכשיו אני צריכה להחליט על החיים שלי. לבד.

השם, אני לא באמת לבד, נכון?

כשלתי בהחלטה לחדרי השירות. הסתכלתי ימינה ושמאלה. הימני היה ריק, תרמיל גדול חיכה לי בפנים.

קפצתי שפתיים מול השאל הסרוג והמטפחת הגדולה, מקל המתכת בעל ארבע הרגליות ושמלת הסבתא הצהובה-מחרידה. מי שהכין לי את הבגדים האלה היה גאון, העוקבים שלי יחפשו כנראה רעלה של ערבייה או אשת שאלים מכוסה היטב. בשקית שלי הייתה בסך הכול גם מסכת קורונה.

גדולה, הדוקה. כזו שנשים מבוגרות עם גיבנת, כמו שהפכתי להיות בשתי דקות, עדיין רגילות לחבוש כדי להגן על עצמן ממחלות מדבקות.

השארתי מקום לעיניים, ידייתי כפופה החוצה כשהבגדים הישנים בתוך הסל הסרוג שלי. בהצגה של כיתה ח' הייתי תפקיד ראשי. לא לחינם.

אבל ההצגה ההיא נמשכה ארבעים דקות בסך הכול. מיד אחריה זרקתי את התלבושת לארגז והתמסרתי לחיבוק הגדול, הגאה, של אמא.

"בואי סבתא, אנחנו צריכים כבר להזדרז", אישה זרה תפסה עכשיו בטבעיות במרפק שלי, סייעה לי ללכת ביד הפנויה מהמקל.

אני אוהבת הצגות מרגשות, שונאת סרטי מתח. שונאת את עצמי בתפקיד הזה. נענעתי לה בראש באין ברירה.

“אוי, הטרולי שלך”, היא נבהלה פתאום. “השארתי אותו ברכב. נס שנזכרתי. איך היית מסתדרת בטיסה בלעדיו, סבתא? מהר, המטוס שלך ממריא עוד מעט”.

דידיתי אחריה החוצה, זקנה מבוהלת. עצרתי לנשום אויר.

היא מרפקה אותי הצידה, לרכב נוסף עם לוגו של חברת השכרה. הסטייל בשעות האחרונות הוא חלונות שחורים.

נכנסנו לרכב, בהיתי נדהמת בקשישה התאומה שלי שיצאה ממנו עשרים שניות אחר כך. גוררת אחריה את הטרולי ובתוכו הבגדים הישנים שלי, לבושה באותו שאל. כפופה באותו אופן. מוגנת מאחורי אותה מסכת נייר תכולה.

“טיסה טובה, סבתא”, המלווה החדשה שלי קראה אחריה. “את כבר תסתדרי לבד, נכון? קפריסין מאוד קרובה”.

הזקנה נענעה בראשה בסבתאיות מושלמת והתרחקה.

“ברוכה הבאה”, האישה פנתה אלי בלבביות. בדקה את השטח סביבנו, הגישה לי במהירות מטפחת אחרת, כיסתה אותי בשאל משובץ. התלבטה לגבי מסכה שחורה, החליטה שהיא רק תחשיד והעניקה לי במקומה משקפיים עבי מסגרת.

“זזנו”, היא הודיעה לבסוף. חבקה את כתפי. הרשיתי לעצמי להתנשף, להרפות. רק לרגע.

הרכב התניע, פורץ בדהרה מגבולות שדה התעופה החוצה.

הייתי אמורה לטוס, לא אמרתי. לא נשאר לי היום מילים.

חמישה ילדים מבועתים נדחפו אליהם הביתה. התינוק של זלצמן צרח
נואשות בזמן שהשוטרים הובילו את הוריו במורד המדרגות אל הלא
נודע. הגדולים יותר בהו בנעשה בעיניים קרועות.

"אבא ואמא שלכם הלכו לחפש את דסי", אמא של נעמי כינסה אותם
בכוח למטבח. שיחדה אותם בביסלי, בסוכריה. שטפה פנים מיוזעות.

"לא נכון, השוטרים עצרו אותם", בנצי שלהם רעד.

"הם ישימו אותם בבית סוהר וירביצו להם שם". הצרחות של ברכי
הדביקו את כולם, הן עמדו חסרות אונים מול החבורה ההיסטרית.
"סבתא שלכם עוד מעט מגיעה", אמא ניסתה להרגיע.

איפה מירי אחותם, נעמי לא שאלה כדי לא להעיר היסטריה מחודשת.
"השוטרים רק רצו לשאול את ההורים שלכם כמה שאלות בקשר לזה
שדסי לא חזרה. עוד מעט הם יחזרו", היא ניסתה לדבר להגיון שלהם.

"לא נכון, הם תפסו אותם בכוח ושמו אותם באוטו שלהם".

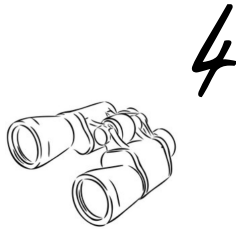
"ואולי דסי נפטרה. בגלל זה היא לא באה".

"וגם מירי".

הלוואי הייתה להן תשובה מרגיעה בשבילם.

נצח עד שסבתא של זלצמן נקשה על הדלת. פאה מסובבת ועיניים
אדומות, הילדים רצו אליה מיד.

"לא שמעתי דבר כזה במדינה מתוקנת", הקול שלה רעד כשהיא
הודתה לאמא. "לעצור שני הורים יחד ולהשאיר ילדים קטנים לבד".

103

סירנות חלפו על פנינו בדהרה, ייללו בלי להעיף עלינו מבט מיותר.

“עכשיו הם יכתרו בשוטרים סמויים וגלויים את שדה התעופה”, המלווה החדשה שלי חייכה בעונג. “המומחים הגדולים יגלו שמישהו נטרל את מצלמת האבטחה בחדרי השירות, כך שייקח להם די הרבה זמן יחסית לגלות שאת זו הזקנה שיצאה החוצה. ימשיכו לעקוב אחריה במצלמות המעקב, יתגאו ביכולות המודיעין הישראליות שעלו במידי על זה שהבריו אוּתָך לקפריסין...”

סחרחורת בלבלה את המילים שלה בראשי. לא הבנתי מה היא רוצה.

“את רעבה, נכון?”

היא דאגה לי. פשפשה בתיק שלה, דלתה ממנו בסוף עוגה אישית מרוטה. איכס. לא הושטתי יד.

"קחי", היא הייתה נדיבה.

"אני לא... לא אוהבת", מלמלתי. באמת, היא לא חושבת שאוכל את הדבר הזה.

"אם את מעדיפה להיות רעבה..." היא מלמלה מצידה. "מצטערת, היינו צריכים לחשוב על זה, אבל הכול קרה מהר כל כך. את מבינה, הם עושים מעצרים לפנות בוקר בדרך כלל, כאן היה להם חשש שיבriחו אותך ושלחו כוחות ברגע שהיה להם צו מעצר ביד. את רואה שהקדמנו אותם בזמן מאוד קצר".

מי זה אתם, לא שאלתי.

"מי זה אתם", הכרחתי את עצמי לשאול. הייתי חייבת לדעת באילו ידיים אני.

"יהודים טובים שרוצים לעזור לך ולהורים שלך", היא אמרה בפשטות. "אני בעצמי לא יודעת מי היו הראשונים שלקחו אותך מהבית, אף אחד בשרשרת הזאת לא יודע על השני אבל לכולם היה ברור שהם חייבים להסתכן כדי להציל אותך מהזוועה הזאת".

"למה רוצים לעצור אותי", השפתיים שלי היו יבשות. "אני לא מבינה".

"אין לי מושג", העיניים שלה היו מעוררות אמון. "ברור לי שזאת טעות איומה, אבל צריך שגם הם יבינו את זה".

"אז איך... ידעו, ידעתם", לא הצלחתי להסביר את עצמי. אולי באמת גם הרעב כרסם בי. אפילו הבקבוק נשאר בתיק הסמינר, שאולי טס לקפריסין עכשיו.

"יש מישהו במערכת שחייב למישהו טובה ועדכן אותו", היא קיצרה. "לא משנה מי הוא בדיוק, כי גם אני לא יודעת. מה שבטוח זה שהיו צריכים למצוא תכנית חילופית, ומהר. כבר לא היה זמן להוציא אותך מהארץ בלי החשש ששוטרים יחכו לך בירידה מהמטוס".

הערפל היה טוב. הוא עזר לי לא להבין, לא להרגיש. לחייך חיוך קל כשהיא הסבירה לי למה נבחרה דווקא הטיסה לקפריסין, פשוט כי היא הכי קצרה.

עד שהמודיעין המהולל יעלה על עקבותיה של הסבתא התאומה שלי היא כבר תרד מהטיסה ותעזוב את שדה התעופה. תשאיר אחריה את חפצי (כולל התכתבות קריטית עם מינדי מהבוקר. הצילו!). בשנה הקרובה כוחותינו יחפשו אותה בקפריסין או בטיסות היוצאות משם, לשווא.

”במצב כזה המקום הכי בטוח להחביא בו גוזלים הוא צמוד לקן”, היא צחקה. נס שלא הוציאו אותי לאיזה חוץ לארץ, המוח הצמיגי שלי הרהר. בובת סמרטוטים שעוברת מיד ליד בשרשרת ארוכה.

”עוצרים עוד שלוש דקות”, הנהג עדכן.

”זה קטע דרך שאין בו מצלמות”, היא הסבירה לי בינתיים. ”את תרדי ליער, תחכה לך שם המלווה הבאה שלך. את מבינה, אם יש מצב שראו אותי במצלמות האבטחה בשדה התעופה, אני לא רוצה לדעת לאן לוקחים אותך”.

”אתם מסתכנים נורא...” היה לי קר. ”תודה רבה, זה...”

”זאת ערבות יהודית”, היא אמרה בפשטות. ”שלום אלמונית, היה נעים להכיר אותך. שהשם ישמור עלייך הלאה. תטפסי עד עומק היער שם, את רואה?”

לפעמים בנסיעות ארוכות השקפתי החוצה לחורשות האינסופיות שעל ההרים, תהיתי אם יש אנשים שהולכים בהן. הצטמרתי בשבילם, כושלים על אבנים, מאבדים את הדרך. נתקלים בבעלי חיים, בנחשים מתחת לסלע. בקוצים. אני הייתי באוטובוס מוגן.

הייתי אני היום מהדמויות הקטנות ההן שאבדו ביער. מה יהיה אם לא אמצא את המלווה הבאה. לנצח אסתובב כאן אבודה.

היה מאוחר והשמים האדימו. מנחה קראה לי. אולי אשת הקשר מחפשת אותי, אבל אני ממילא לא יודעת לאן ללכת, והשמש... והעצים... והלב שלי שמלא כל כך וצריך את זה. השם.

אולי המנחה הזאת הייתה הדבר הכי טוב שקרה לי אי פעם. רק אני והשמים והלב שלי שהפך פתאום להיות קל, בלי שום סיבה אחרת. כשניגבתי עיניים ופסעתי שלוש פסיעות אחורה, החורשה הייתה חשוכה לחלוטין, חושך אמיתי וסמיך. "שלום יקרה", קול רך אמר מאחורי.

אני שונאת שזרות משקרות וקוראות לי 'יקרה'. עכשיו רציתי לחבק את האישה האלמונית שהייתה מאחורי. "לא רציתי להפריע לך להתפלל", הצלילית שלה אמרה. "את צריכה הרבה כוחות עכשיו. ברוך השם שמצאנו זו את זו, בחושך זה לא היה מובן מאליו".

הטון שלה היה כזה אימהי. חבל שלא היא חטפה אותי, הייתי מאמינה לה מיד.

לא יכולנו אפילו להדליק פנס, הוא היה מסגיר אותנו. הסתפקנו בניצוץ אור חיוור שקיוונו שנבלע בין העצים. שמלת ענק שלקחתי בלי לדעת איך היא נראית. השערות שלי, גזוזות, שנפלו על הרצפה.

"קרה קצר", היא עדכנה אותי. "מצטערת... את מבינה שאין לנו ברירה, נכון?"

נשכתי שפתיים. הדבר הכי טיפשי להתאבל עליו עכשיו היה השיער.

קיבלתי עדשות כחולות לעיניים ומשקפיים בלי מספר. "הייתי צובעת לך את השיער אבל השורשים יגדלו וזה יראה נורא", היא התלבטה. החליטה בשבילי. החרידה אותי. עד מתי היא חושבת שאהיה נמלטת.

"חלמתי פעם להיות בלונדינית", שחררתי לה חיוך עקום. בחושך היא ממילא לא ראתה.

”טוב, אני חושבת שזה יהיה בסדר ככה”, היא הגישה לי סנדלים גדולים מדי. ריחפה עלי לרגע עם אלומת האור הבהירה. ”אין סיכוי שמישהו יזהה אותך גם במקרה הרחוק שיעלה בדעתו שאת שם”.

איפה זה שם? לא שאלתי, לא רציתי לדעת. לא ניסיתי אפילו לשאול אותה שוב מה רוצים ממני. נראה לי שברגע שהוא כבר לא הייתי מסוגלת להימלט גם לו ידעתי שחוטפים אותי. ההגנות שלי נגמרו בתוך הטלטלות האלה, הצמא והרעב והעייפות לא נתנו לי לחשוב.

”בואי”, היא נתנה לי יד, משכה אותי אחריה בתוך החורשה. רכב קטן, אחר, חיכה לנו. עיקמתי פה לרבע חיוך כשחשבתי על כל הרכבים והאנשים שהמשרה תצטרך לעקוב אחריהם בגלל היום הזה. הם צריכים להכיר לי טובה שאני דואגת להם לתעסוקה.

נסענו בחושך בשבילים ארוכים, לא נגמרים. קולות של לילה רחשו, ירח לא מלא האיר בקושי את הדרך. לא ידעתי לאן, לא רציתי לדעת. חרדה התפרעה בתוכי.

”עוד כמה דקות אנחנו מגיעות, יקראו לך כאן דליה”, הקול שלה הפך קשוח פתאום. ”אני מביאה אותך ומספרת את הסיפור העצוב שלך למנהלת, הסיפור הזה הוא החיים שלך מכאן והלאה. את לא פולטת שום דבר, לא מנסה ליצור קשר עם אף אחד בלי שאת מקבלת רשות מפורשת”.

היא מתכוונת שאסור לי להתקשר להורים שלי אף פעם??

אורות זעירים ריצדו בשביל. גחליליות ניסו לבשר לי תקווה. ”גם אם על עצמך לא אכפת לך, הרבה מדי יהודים יקרים הסתכנו בשבילך היום”, היא לא שינתה טון. ”את לא יכולה להרשות לעצמך להסגיר אותם ואם יגלו אותך זה יקרה. אני מובנת?”

עצמתי עיניים. גלים של חושך ריצדו מולי, התערבלו.

”הגענו”, הרכב עצר בחריקה. לא ראיתי.

6

צ'צ'י

מגיד השיעור סימן לי בזהירות באצבעו. זה היה בעיצומו של 'סדר' מוזר שבו הפכתי לפרנואיד - הרגשתי כאילו כל הזמן נועצים לי עיניים בגב. אני בחור הגיוני, התעלמתי כמובן מהדמיונות שלי. התחושה עדיין הייתה מציקה.

"מחכים לך בחוץ", הוא לחש כשהתקרבותי אליו.

"אני באמצע ללמוד", התבלבלתי, גם אני בלחישה. המעמד כולו היה מוזר.

"הם לא מוכנים לחכות", הוא העיף מבט מאוים למסדרון. "הרב טרוביץ' יהיה איתך, תצא אליו".

מי זה הם? תחושה מוזרה עקצצה בי כשעשיתי את הדרך אל הדלת. השתדלתי לשמור על שקט אבל היה נראה לי שהאולם כולו מסובב אלי מבט.

המשגיח חיכה לי כמובטח, סימן לי ללכת אחריו. יצאנו אל חצר הכניסה לשיבה, יצאנו משם החוצה אל הרחוב השחור.

"יש משהו שרוצה לדבר איתך", הוא אמר בפשטות ברגע שהיינו לבדנו. "אנחנו נצטרך לאפשר לו לעשות את זה".

"באיזה עניין? ומה הסודיות הזאת?" זרמים משונים עברו לי בגב.

"אני בעצמי לא יודע", הוא אמר בכנות. "אבל זאת שיחה חשובה. אני לא אוכל לשבת לידך, כן אוכל להיות באזור ולוודא שהכול בסדר".

הייתי אמור לשבת עם החברותא שלי עכשיו, במקום זה הלכתי ברגליים קרות אל המשך הרחוב. איש נמוך ומלא יצא מתוך רכב כאשר חלפנו על פניו. הלך אחריו, כאילו בלי קשר אלינו, עד שהגענו לחורשה שמאחורי הישיבה.

"הוא רצה לדבר איתך ברכב, אמרתי לו שאני רוצה להיות נוכח", הרב טרוביץ' הסביר לי. "תשבו כאן בנוח, אני אשב מהצד ואלמד".

"קוראים לי אבי, ואני אשמח לשאול אותך כמה שאלות", האיש חיך וטפח על שכמי בידידותיות מבוזבזת. לא הגבתי. גיליתי בהקלה שכן הייתה לו כיפה קטנה על הקדקוד. הוא התיישב איתי על ספסל בין העצים, שמיכת כוכבים התבלטה מעלינו. פוזה קסומה לגמרי אם לא שהיה לי קר.

פזלתי לרב טרוביץ', הוא התיישב במרחק בטוח מאיתנו. כנראה ה'אבי' הזה לא מוכן שהוא ישמע את השיחה. נהיה לי קר עוד יותר.

"איפה אתה גר?" הוא התעניין.

עניתי. הייתה לי ברירה? סיפרתי לו כמה ילדים אנחנו, אני השני. יש אחות מעלי ואחות מתחת. הוא רצה לשמוע פרטים על מבנה הבית, איפה כל אחד מאיתנו ישן.

“למה שאתן לך פרטים אישיים?” התנגדתי. החביבות שלו הייתה כובשת, הצחוק שלו היה לבבי. זה לא באמת סיפר לי מה המטרות שלו ברשימת השאלות המוזרות שהוא הנחית עלי.

“כי יש בהם תועלת”, הוא הבהיר קצרות.

“מי אמר?” התנגדות פעפעה בי. מה פתאום אני מדבר עם אדם זר. אין לי מושג מה הוא אמר לראש הישיבה, אבל אני בוגר מספיק בשביל להבין שאני צריך להגן על עצמי.

“היא אמרה”, הוא שלף תעודה בלי שהצלחתי לראות בבירור מה כתוב בה. “זאת לא חקירה אלא תשאול, אני משוחח איתך בסך הכול. אבל אתה כן צריך לתת לי תשובות. לטובתך.”

“מה פתאום חקירה? פה ביער?” התעקשתי.

“אנחנו יכולים כמובן לנהל את השיחה הזאת בתחנת המשטרה, נניח, אם אתה דווקא רוצה”, הוא הציע לי באותה חביבות.

רק לדמיין את התגובות של החברים שלי.

הרב טרוביץ' אישר לי את דבריו באנחה. אני צריך לענות לו, כן. אין ברירה. הוא יודע משהו שאני לא, נשכתי שפתיים. המשכנו.

חדר הבנות פונה לבניין ממול, כן. מי ישן שם? בינתיים רק אחותי הגדולה, האחות השנייה ישנה עם הבנות הקטנות. זה חדר קטן, מאוד קטן. כמה זמן היא ישנה שם?

“הבניין שבנו מולכם”, הוא רצה לדעת. “יש שם דירת גן למעלה, צמח מטפס יפה על הגדר. נכון? אני מתעניין קצת בבוטניקה...”

“אני לא כל כך זוכר”, נבוכתי. אני בישיבה גדולה, נמצא בבית אחת לשלושה שבועות בשבת. בקושי מספיק לראות את כולם ושורף זמן

יקר כדי לשכנע את אלי שאני אחיו הגדול ולא איזה דוד זר מאמריקה. מאיפה אני אמור להתעסק גם עם עיצוב הדירות שבבניין ליד.

"בכל אופן. זאת דירה מטופחת, יש להם גם כמה שבשבות מעניינות. לא יצא לך לראות?"

אני זוכר במעומעם את דסי עם המשקפת. נדמה לי שהיא דווקא כן התעמקה בצמחייה של הדירה מולנו. 'אולי אחותי יודעת', התלבטתי אם לומר. לא רציתי לסבך גם אותה. שתקתי.

"אולי השכנים שלכם יכולים להתמצא?" הוא הציע.

"אין להם גישה", הסברתי לו. "אנחנו גרים בקומה חמישית, בדירת גג. אחרי שבנינו הדירה שלנו היחידה שצופה לשם, השכנים מהצד השני צופים לצד השני, ואין עוד בניינים מולנו מאיזשהו צד. אם אתה רוצה להגיע לשם אולי אתה יכול פשוט לבקש מההורים שלי רשות לגשת לחדר של אחותי ולהשקיף על הדירה ההיא". ולעזוב אותי כבר.

"כלומר, לכן סמכו דווקא עליכם בקשר ליום ההולדת".

"מה???"

הוא חייך לעצמו, עבר הלאה. חקר אותי על המצלמה הביתית, אם יוצא לי להסתכל בה. אם יש לי מושג לגבי המשקפת. אם יש לנו קשר עם קרובי משפחה בחו"ל.

"היה נעים להכיר אותך", הוא טפח על שכמי לבסוף. "אתה בחור נהדר".

"נעים גם לי", אמרתי בנימוס מפני השלום. הוא עזב אותנו לנפשנו ועלה, הרב טרוביץ' עזב את הספר וניגש אלי.

"היה בסדר?" הוא קיווה.

"בערך". שפשפתי את המצח, זאת הייתה שיחה הזויה. "מה זה היה?"
לא הבנתי. "מה הוא רצה ממני?"

”הוא לא נתן לנו שום מידע נוסף”, הרב טרוביץ’ שיתף אותי. ”חשש כנראה שנדליף לך, למען האמת הוא צדק כי זה מה שהיינו עושים. רוצה להתקשר הביתה?”

רציתי. ישבתי בחדר הצוות הריק.

אבא. אין תשובה.

אמא. אין תשובה.

אבא. שוב. אין תשובה.

אמא. שוב. אין תשובה.

הרב טרוביץ’ נכנס, יכולתי הפעם לזהות על פניו שמשהו קרה. ”עכשיו כשהוא עזב אותנו יכולתי להתקשר להתעדכן”, הוא אמר. ”כדאי שתשמע ממני ולא מהרחוב”.

רעדתי כמו ילד. הוא מצידו הסתבך לא מעט בלשונו, ארכו כמה דקות עד שקלטתי את המציאות.

ההורים שלי עצורים לעת עתה, את הילדים אספו השכנים ועכשיו הם אצל סבתא. דסי אחותי הבכורה מבוקשת, השמועות טוענות שבאשמת ריגול. נעלמה.

103

כל הלילה חלמתי שאני רעבה ורחוקה מהבית. כל הלילה התעוררתי והתפכחתי למציאות הבלהות. לא מכירה קולות של לילה פראי.

יללות מרחוק, המוח אמר שאלו בסך הכול תנים ואני במקום מוגן, הלב
רעד מפחד. קולות של ציפורים, ציפורי טרף. ציפורים טובות ישנות
בלילה. גם ילדות טובות, בבית שלהן. במיטה.

החלוק הגעיל אותי, המצעים בריח זר. החדרון הזה שלא יודעת מי
הייתה בו לפני. הבדידות.

אמא, בכיתי, נשנקת לתוך הכרית. אבא. איפה אתם. לא יכולה פה
בלעדיכם לבד.